

El ratolí, el gat i el gall

Vet aquí que un bon matí, un jove ratolí es va plantar davant la seva mare i li va dir que volia anar a veure món. Sense encomanar-se a Déu ni al diable, va sortir del cau, va ensumar l'aire i es va llançar a l'aventura.

– Ui, quantes meravelles que m'esperen fora del cau! –deia el jove rodamón. Viatjaré a molts països i faré grans amics.

Caminava sorprès per tot el que veia al seu pas i obria uns ulls com unes olives negres. Mentre corria esbojarrat d'aquí cap allà, va veure un cobert. Va pensar que seria un bon lloc per fer-hi nit i hi va entrar. Però quan havia avançat només uns pocs metres, tot d'un plegat es va parar en sec.

–Què era allò que veia?

El cor li batejava a cent per hora. Davant seu hi havia dos animals que ell no havia vist mai dels mais. Eren molt estranys i ben diferents l'un de l'altre.

El primer, ajagut dalt d'un banc de pedra, tenia un aire graciós, amable i dolç. El pelatge es veia flonjo, polit i brillant; la cua i les potes eren llargues i elegants. En general tenia un posat distingit i inspirava confiança.

L'altre, ben al contrari, feia un gran escàndol amb la seva veu estrident i amb l'esbatec dels seus braços emplomallats. Del cap li penjava un tros de carn vermella fastigosa, la cua semblava un gran ventall, i les potes, un parell de forquilles.

El pobre ratolí, que en la seva vida no havia vist mai res d'igual, es va espantar tant que tot seguit va girar cua i va fugir cap al cau. Quan va arribar a casa va córrer cap a la mare:

– Ai mare, si sabessis què he vist!

I tremolant com una fulla li va explicar, amb tots els pèls i senyals, com era d'esgarriós aquell monstre que cridava i que l'havia espantat tant.

– Si no hagués estat per ell –deia el ratolinet–, m'hauria fet amic de l'altre animaló. Aquell sí que era simpàtic, amb aquell pèl tan suau...! I quina cua tan llarga que tenia, i quins bigotis més fins. Igual que nosaltres, mare. I tot i que estava tan quiet, com li brillaven els ulls quan em mirava! Deu ser amic dels ratolins. Ai, si almenys aquell ximple no m'hagués fet fugir!

– Doncs aquest ximple que tu dius –li va respondre la mare– és un gall i de segur que t’ha salvat la vida. És del tot inofensiu.

El ratolinet, que encara no s’havia recuperat de l’ensurt, no comprenia res del que li deia la mare.

I aquesta li va continuar explicant:

– En canvi, l’animaló que trobes tan bonic i simpàtic ens la té ben jurada. És un gat: el nostre pitjor enemic! El gat, amb el seu semblant distingit i agradable, per poc que badis se’t cruspirà de viu en viu...

Finalment, adoptant un to alliçonador, la mare ratolí va afegir:

– Alerta, doncs! I recorda que les aparences enganyen. Mai res és el que sembla, fill meu.

El ratolinet es va quedar meditant una bona estona i finalment va decidir que ja aniria a rodar món quan fos més gran.

La Fontaine (adaptació)

1. Contesta aquestes preguntes:

a) Què li passa al ratolí quan se’n va a veure món?

b) Què li crida més l’atenció del gall? I del gat?

c) Què li explica la mare, al ratolí?

2. Assenyala el significat d'aquestes expressions:

a) Sense encomanar-se a Déu ni al diable:

☐ Sense meditar ni prendre cap precaució.

☐ Sense aprofitar-se de l'ajut de ningú.

b) Amb tots els pèls i senyals:

☐ Assenyalant alguna cosa en concret.

☐ Sense deixar-se cap detall.

c) Girar cua:

☐ Girar-se d'esquena per anar-se'n.

☐ Canviar de tema en una conversa.

3. Explica per què la mare ratolí diu que les aparences enganyen.

.....

.....

.....